

Futbol oynamanın bir çok farklı yolu vardır. Farklı ölçeklerde ve yüzeylerde sahalar kullanabilirsiniz. Bu bir plaj ya da bir stadyum olabilir. Uzun ya da kısa süreli maçlar yapabilirsiniz. Farklı kıyafetler giyip farklı sayılarda oyuncu ile oynayabilir, iyi ya da kötü oynayabilirsiniz. Fakat yine de oyun farkedilebilir bir şekilde futbol olarak kalır. Bununla birlikte topsuz, rakip takımsız, golsüz, rakibinden daha fazla gol atmaya amaçlamayan takımların bulunduğu bir futbol imajı absürttür ve kendi kendisiyle çelişir. Bu özellikler futbolun temel vasıflarıdır kavramının parçalarıdır ve futbol kavramının mantıken gerekliliğini ortaya koyar.

Onlar olmadan bizim anladığımız gibi bir futboldan bahsedilemez. Oysa yer, uzunluk, donanım gibi diğer detaylar; farklı bir oyuna dönüşmeksizin tamamen değişebilir, ancak oyun değişmez. Çünkü bu, esasa müteallik bir husustur. Tabi ki bazı önemli farklılaştırmalar olabilir; ayaklarını kullanamayanlar için tekerlekli sandalye futbolu ya da amacı yalnızca puan toplamak olmayan Amerikan futbolu gibi; fakat temel nokta şudur ki, eğer top yoksa futbol oynayamazsınız. Şayet bu temel özellikler eksikse, sadece oynar gibi yapıyorsunuzdur, ya da aslında başka bir şey oynuyorsunuzdur. Eğer bir eylemin esas amaçlarını ya da temel özelliklerini unuttur, göz ardı eder ya da dışarıda bırakırsanız, aynı isimle söylüyor olsanız bile artık aynı eylemi yapmıyorsunuzdur.

Denetimli serbestliğin temel özelliklerine ilişkin tartışmalar genellikle “tavsiye, yardım ve arkadaşlık, dostluk” şeklinde bilinen ilk görev tanımıyla başlar. Bu, kullanışlı bir başlangıç noktası olsa da denetimli serbestlik görevlilerinin ve diğer kişilerin sorumlulukları bakımından yeterince ayırt edici bir görünüm arz etmemektedir. İkinci Dünya Savaşı’ndan hemen sonraki on yıllık süreçte, sanayileşmiş ülkelerin çoğu savaş kaynaklı yıkım ve travma nedeniyle toplumun yeniden yapılandırılması ve ülke refahını artırmaya yönelik çalışmalarla meşgul iken, bu süreç denetimli serbestlik hakkında bazı net düşünce ve ifadelerin üretildiği münbit bir dönem olmuştur. Bu karmaşık yeni fikirler devletin vatandaşlarına karşı görevleri ile devletin sorumluluğu ve rolünün bir uzantısı olarak toplumun inşası piyasa koşullarına terk edilemez; devletin müdahalesini zorunlu kılar. Çünkü bunların çoğu sonuçta piyasa gücü için değil, çok az kaynağı olan veya hiç olmayan insanlar adına yürütülmüştür. Devlet faaliyetleri, modernite ve toplumsal refaha ilişkin yeni fikirler, ceza adaleti hakkındaki yeni düşüncelere de ilham vermiştir.